

Bouwvakkers gevraagd (*)

(* Project:
Bouw van het
Koninkrijk van God)

Gemeente van Christus,
Meisjes en jongens,

Wat een bijzonder verhaal, dat verhaal van Nehemia. Wat heeft die man een lef, zeg! Een schenker is niet een slaafje hoor, de schenker hoorde bij het allerbeste personeel dat een Koning bij zich heeft. Een schenker is het hoofd van de keuken, iemand waar de koning blind op vertrouwen kan. Dat moet wel, want een schenker zou zo maar een beetje gif in de wijn of in het eten kunnen doen. Je moet er maar op rekenen dat de vijanden van de koning hun best deden om de schenker om te kopen: *'Hé psst... schenker, als jij de koning nou eens om zeep helpt, krijg jij een miljoen!'*

Nehemia was zo'n vertrouweling van de Koning. Hij had het goed – goed inkomen, goede positie, goede uitzichten. Daarom zei ik: 'wat heeft die man een lef'. Hij zet gewoon zijn baan op het spel. Hij is onrustig en verdrietig, zoals Anja ons al voorlas, zo erg dat de koning het merkt. Hij kon aan niets anders denken dan aan Jeruzalem. Daar kwam hij oorspronkelijk vandaan, maar er wast oorlog geweest en de meesten Joden waren meegesleurd naar Babylon.

Er waren een paar achtergebleven in Jeruzalem en één van hen was de broer van Nehemia: Chanani. Hij was naar Babylon gereisd om zijn broer Nehemia te vertellen over Jeruzalem. *'Hoe is het?'* had Nehemia gevraagd en Chanani had somber gekeken en zijn hoofd geschud: *'Slecht, heel slecht: de mensen die er wonen worden gepest en uitgelachen en de prachtige muur van Jeruzalem ligt helemaal in puin. Het is vreselijk, Nehemia, het is vreselijk!'*

Vanaf toen kon Nehemia niet meer goed slapen. Hoe goed hij het ook had, het kon hem niets meer schelen. Hij kon alleen maar denken aan de muren van Jeruzalem. Hij werd steeds somberder. Hij zou er alles voor over hebben om daar wat aan te doen! Zijn goede baan, zijn goede pensioen, zijn aanzien en status – hij zou het zo willen inruilen, als hij maar wat mocht doen.

En het was niet alleen die muur die hem zo verdrietig maakte. Het was ook wat anders. Hij begreep steeds beter dat het niet zomaar 'domme pech' was dat het

hun was overkomen. Nee, het was hun eigen schuld! Jarenlang was het goed gegaan met het land en in het begin gingen de mensen ook naar de tempel en waren ze goed voor elkaar. Mensen geloofden in God en deden de dingen die God graag wil: ze zorgden goed voor elkaar, ze hielpen elkaar, baden voor elkaar en leefden met God. Maar langzaam maar zeker ging dat wat over.

Je kent dat wel: eerst bid je een keer niet meer aan tafel omdat het zo druk is. Dan wordt het een beetje gewoonte m niet te bidden en op een gegeven moment durf je niet meer echt te bidden. Van lieverlee bid je helemaal niet meer. Of het begint met een klein leugentje om bestwil – het was wel jouw schuld, maar dat hoeft niet iedereen te weten. En mensen geloven je leugen ook nog. Dus de tweede keer lieg je wat gemakkelijker en langzaam maar zeker wordt het een beetje een gewoonte: liegen en verhalen vertellen die niet kloppen...

Zo was het ook in Israël gegaan: langzaam maar zeker waren de mensen God wat vergeten. Langzaam maar zeker waren ze allemaal heel erg voor zichzelf gaan leven en werden ze hard en liefdeloos. Nu Nehemia terugkijkt snapt hij dat de overval van de Babyloniers een soort straf was. Als jij niet meer naar God omkijkt, moet je niet vreemd kijken als er dingen fout lopen in je leven.

Nehemia is niet alleen verdrietig, hij heeft ook spijt. Niet dat het allemaal *zijn schuld* was, maar hij snapt dat het volk Israël tekort was geschoten. En hij bidt dan: 'God vergeef ons!'. Hoor je dat: Nehemia gaat niet met de vinger wijzen en zegt niet tegen de mensen: *jullie* hebben het allemaal fout gedaan. Nee, hij zegt: God, vergeef *ons!* *Wij* hebben het fout gedaan. *Wij!*

En bovendien denkt hij: '*ik* moet wat gaan doen'. Hij wijst niet naar anderen die het fout hebben gedaan en denkt ook niet dat anderen het maar moeten opknappen – nee, hij zegt: '*wij* hebben het fout gedaan' en '*ik* wil er wat aan gaan doen! Kijk dat noem ik lef, dat noem ik dapper!

En dan komen we bij het verhaal wat Anja zo mooi heeft voorgelezen – dat hoef ik niet nog eens te vertellen: Nehemia komt bij de koning. Die ziet dat Nehemia verdrietig is, vraagt wat er is en als hij hoort dat Nehemia eigenlijk heel graag naar Jeruzalem wil om daar de handen uit de mouwen te steken, dan krijgt hij verlof. Ik had net drie weken studieverlof – nou, Nehemia krijgt bouwverlof: hij mag van de koning naar Jeruzalem en daar gaat hij meteen aan de slag.

*

Ja, dat heeft Anja voorgelezen. Wat deed ze dat goed hè? En trouwens, wat speelt de organist ook goed hè? En Derk die de Paaskaars aanstak – dat deed hij ook mooi hoor. En bij de ingang werden we welkom geheten door mevrouw

Hamminga en mevrouw Klaver - dat deden ze goed hè? En de juffen van de kindernevendienst: wat hebben die ook hun best gedaan, dit jaar zeg! Ja, echt hoor, wat zijn er veel mensen die hun best doen! Maar ik dwaal af – *waar was ik gebleven?*

*

Terug naar Nehemia! Waarom lezen wij zo'n oud verhaal? Dat zal ik je vertellen. De bijbelverhalen zijn verhalen waarin we ons kunnen verplaatsen. Wij wonen niet in Babylon, maar we kunnen ons het gevoel van Nehemia best voorstellen. Denk maar eens mee: 20 jaar geleden zat deze kerk nog elke zondag vol en was er elke middag nog een kerkdienst. Vraag het je ouders of je opa en oma maar eens: dat weten ze nog wel! En daar zijn ze ook best verdrietig van. Onze kerk ligt niet in puin, maar is wel leger geworden.

En als je leest hoe Jezus wil dat wij met elkaar leven... als de ander honger heeft, moet je eten geven, als de ander hulp nodig heeft moet je helpen. Als je veel hebt, kun je ook veel geven en als iemand je pest of slaat help je hem of haar het best als je niet terugslaat, maar aardig doet. Nou, dat klinkt fantastisch... maar zo ziet onze wereld er niet uit. Bij ons worden kinderen wel gepest, denken mensen soms toch alleen maar aan zichzelf, liegen en bedriegen mensen (groot en klein) elkaar. Als je ons leven vergelijkt met dat van Jezus ideaal, dan is het een rommeltje – een puinhoop. Net als de muren van Jeruzalem: het zou zo mooi kunnen zijn, maar het ligt in puin.

Dus het is wel anders, maar ook een beetje hetzelfde. Nehemia ging niet met zijn vinger wijzen en anderen de schuld geven; nee, hij zei: het is *onze* schuld en *ik* wil er zelf wel wat aan doen! Kunnen wij dat ook? Niet gaan schelden dat anderen beter hun best moeten doen – niet met je vinger wijzen en zeggen 'het is jullie schuld', maar zeggen: *'We staan er met z'n allen voor. Kom op, we gaan er wat aan doen – ik ga al vast!'*

Dan gaat het verhaal verder: Nehemia gaat naar Jeruzalem en bekijkt hoe groot de puinhoop is. Hij doet dat 's nachts om niet op te vallen. Maar hij kijkt wel goed. Hij loop over de muur en kijkt naar elke kapotte poort. Weet je dat dat ook dapper is. Als je iets heel erg vindt – heel erg verdrietig of heel erg eng – durf je eigenlijk niet goed te kijken. Dan kijk je een beetje door je wimpers heen... bang voor wat je te zien krijgt. Maar Nehemia denkt: nu wil ik goed zien wat er aan de hand is. Niet net doen alsof het allemaal wel meevalt, maar goed kijken. En het is inderdaad niet best – wat Chanani erover had verteld was allemaal waar.

En hij gaat aan de slag. Ook dat is dapper. Want als je ziet wat er allemaal moet gebeuren, kun je ook denken: dat red ik nooit! Hoe kan nou een man en een paar honderd mensen zo'n grote muur herbouwen. Nehemia zegt: *gewoon beginnen*. En dan gaat iedereen aan de slag. Maar dan ook echt *iedereen*. Als je dit verhaal in de gewone bijbel leest kom je een heel saai stukje tegen. Maar dat saaie stukje laat wel zien wat er gebeurt. Luister maar eens:

[Nehemia 3: fragmenten voorlezen]

Hoor je dat: elke familie pakt een stukje en doet z'n best. Net als hier: Derk steekt de kaars aan, Anja leest voor, meneer Fokkens speelt het orgel, de koster houdt het netjes en warm in de kerk, ik doe de preek, juf Erika vertelt straks nog wat, juf Heleen speelt gitaar en piano, juf Willemien gaat met ons bidden, de diakenen gaan collecteren... En zo kan ik wel doorgaan. Voor iedereen is er wel wat te doen in de kerk.

- er zijn mensen die de kerk besturen en besluiten wat er moet gebeuren
- er zijn mensen voor het geld en de administratie
- er zijn mensen die de kerk en de pastorie goed onderhouden
- er zijn mensen die oppas willen zijn
- er zijn mensen die met jongeren leuke dingen doen
- er zijn mensen die vertellen over God aan mensen die dat niet weten
- er zijn mensen die maken mooie liturgieën en kerkblaadjes
- er zijn mensen die zorgen voor bloemen in de kerk
- er zijn mensen die zieken bezoeken
- er zijn mensen die muziek maken
- er zijn mensen die verhalen voorlezen
- er zijn mensen die een clubkamp organiseren of een kinderdienst

En dan ben ik voorlopig echt nog niet uitgepraat hoor! Er is *zoveel* te doen in de kerk. En er is *zoveel* te doen in de wereld om ons heen! Jezus heeft het steeds over een Koninkrijk van God – weet je nog: dat stond ook op de uitnodiging. Het Koninkrijk van God staat nergens op een kaart hoor en ook de Tomtom kent het niet. Nee, het koninkrijk van God is daar waar mensen voor elkaar willen zorgen. Het Koninkrijk van God is daar waar mensen God serieus nemen en willen luisteren naar wat hij ons te vertellen heeft. Dat is dus niet precies hetzelfde als de kerk, maar het heeft er alles mee te maken.

Eigenlijk zou je kunnen zeggen: de kerk is het bouwbedrijf dat werkt aan het Koninkrijk van God. De kerk is een beetje zoals Nehemia: niet met de vinger wijzen naar anderen, maar gewoon *zelf aan de slag gaan*. De kerk is het bouwbedrijf dat werkt aan het koninkrijk van God.

En dan snap je natuurlijk ook de uitnodiging: 'Bouwvakkers gevraagd!' In de kerk kunnen we altijd personeel gebruiken: bouwvakkers van het Koninkrijk van God. Jong en oud, snel of langzaam, groot of klein: je kunt altijd wat doen! Dat is de kerk: samen aan de slag zijn met Gods Koninkrijk.

Daar moeten jullie maar eens over nadenken: wat zou jij kunnen doen?

- de paaskaars aansteken in de dienst
- samen met je ouders de mensen welkom heten in de kerkdienst
- post bezorgen in de gemeente
- een verhaal voorlezen
- oppassen op de kleintjes als je zelf al wat groter bent
- met het zendingsbusje lopen of de collecteren bij de deur
- de dominee helpen met een kerkdienst
- meedoen met een zangkoortje

Maar je bent natuurlijk niet klaar als je wat in de kerk hebt gedaan. Het gaat ook om de dingen die thuis en op school en op straat gebeuren:

- iemand helpen met huiswerk
- degene die pest steunen en tegen de pester zeggen dat 'ie stoppen moet
- een leuk feestje organiseren en dan vertellen waarom jij naar de kerk gaat
- ook eens wat aardigs zeggen tegen je zus, je broer, je vader of moeder, tegen de juf of tegen je vriendje.
- tot tien tellen als je boos bent en niet meteen gaan gillen of slaan

Zie je hoeveel er te doen is. En het leuke van de kerk is: we doen het *samen*. Als je wijst naar anderen – anderen die het fout doen, anderen die het moeten opknappen – dan kom je heel erg alleen te staan. Maar als je zegt: 'ik ga vast aan de slag – kom je ook', dan wordt het iets van samen.

Dus, de vraag aan het eind van deze preek is: Wat ga jij doen in de kerk? Welk steentje ga jij bijdragen aan het Koninkrijk van God?

Amen